

2 i fastan Matt 15:21-28
Västerslättskyrkan 20120304

Från Genesaret drog sig Jesus undan till området kring Tyros och Sidon.

Jesus huvudsakliga verksamhet bedrev han kring Genesarets sjö. Ständigt var det mycket folk som samlades kring honom för att få lyssna till honom eller för att få hjälp med sjukdomar av olika slag.

Emellanåt läser vi i texterna att Jesus drog i väg till andra platser. Den här gången drog han norröver till området kring Tyros och Sidon som ligger i nuvarande Libanon alldeles utmed medelhavet. Dessa två städer utmärkte sig av att man där dyrkade Baal och Astarte. Baal räknades som en krigs- och fruktbarhetsgud. Astarte var en av Baals gemåler och hölls som en kärleks och fruktbarhetsgudinna. Ur ett judiskt perspektiv hade Jesus begivit sig till hednisk mark.

Jesus var uppenbarligen inte rädd att uppsöka dessa trakter. Genom att besöka även hedniska områden visade Jesus att han hade kommit som frälsare för alla folk, även om Jesus i första hand verkade bland Guds utvalda folk i Israels land.

En kanaaneisk kvinna från dessa trakter mötte honom och ropade: ”Herre, Davids son, förbarma dig över mig! Min dotter plågas svårt av en demon.”

Det är märkligt med denna kvinna, hon måste ha hört talas om Jesus. Hon tilltalar honom som Herre, Davids son.

En tydlig messiasbekännelse, han som skulle komma hade kommit. Nu finns han där och hon utropar sin nöd: *förbarma dig över mig! Min dotter plågas svårt av en demon.*

Vad det var för sjukdom dottern bar på vet vi inte, men denna kvinna hon tolkade sjukdomen som att det var en demon, alltså en ond makt som plågade henne.

Som förälder menar jag nog att man inte får tänka och uttrycka sig så om sina barn. Många barn har fått lida för föräldrars ovishet, när en förälder kan säga om sitt eget barn att det är besatt av en ond ande eller som familjen i Borås som torterade sitt eget barn under flera år för att de ansåg henne vara en häxa. Och försökte driva ut den onde anden ur henne med upphettade knivar, låsa in henne osv.

Jesus tycks nonchalera denna kvinna, för han gav henne inget svar.

Visst kan vi känna igen oss. Ibland har vi bitt till Jesus och uttryckt vår stora nöd för Jesus, men det är precis som att vi inte får något svar. Det kan verka som att vi ropat ut våra böner helt förgäves, ut i det tomma intet.

Det innebär inte att Jesus inte hört vår bön. Skriften säger att han hört våra böner redan innan de kommit på vår tunga.

Kvinnan tycks ha fortsatt att ropa ut sin nöd till Jesus för lärjungarna säger till honom: *”Säg åt henne att ge sig i väg, hon går ju bakom oss och ropar.”*

Lärjungarna blev irriterade över att höra hennes rop om hjälp. Vad denna irritation grundade sig på vet vi inte. Var det att de ville ha Jesus för sig själva eller var det att de såg ned på denna kvinna, som i deras ögon betraktades som en hedning. Vi kan naturligtvis spekulera men texten ger oss inget svar. Men visst kan vi vara sådana som ser med irritation på andra människor av olika anledningar och ibland ger dem en känga på ett eller annat sätt.

Jesus svarade sina lärjungar: ”Jag har inte blivit sänd till andra än de förlorade fåren av Israels folk.”

Kvinnan som höll sig nära Jesus hörde Jesus svar. Men hon lät sig inte tystas i sina böner och vi kan se framför oss hur hon *kom och föll ner för honom och sade: ”Herre, hjälp mig.”*

Man kan med rätta säga att hon var uthållig i sin bön. Hon visste inom sig att detta var hennes enda chans att få hjälp. Det skulle kanske aldrig ges något mer tillfälle att Jesus skulle komma till dessa trakter. Det är lite av en Jakobs-kamp: Jag släpper dig inte med mindre att du välsignar mig.

Den kananeiska kvinnan följde den regeln. Hon släppte inte taget förrän Herren bönhörde henne. Och detta trots att hon fick höra ord av Jesus som skulle fått de flesta att ge upp.

”Det är inte rätt att ta brödet från barnen och kasta det åt hundarna.” Hon förstod omedelbart Jesu ord. Judarna brukade kalla de som inte tillhörde judafolket för hundar. Hans stränga ord påminde henne om att hon tillhörde ett folk som i alla tider stridit mot Herren och vägrat att ge upp sina egna seder och bruk och sina avgudar.

Inför en sådan avspisning skulle nog de flesta människor vända på klacken och gå sin väg och aldrig mer besvara Jesus. Men inte denna kvinna.

”Nej, herre”, sade hon, ”men hundarna äter ju smulorna som faller från deras herrars bord.”

Ord som visar på en stor ödmjukhet. Hon nöjer sig med en liten smula av Gud nåd. För hon visste med sig att hon inte med allt sitt rop hade förtjänat att få Jesu hjälp, inte hellre för att hon fallit ned på sina knän.

Då sade Jesus till henne: ”Kvinna, din tro är stark, det skall bli som du vill.” Och från den stunden var hennes dotter frisk.

Hon är ett exempel på en kämpande tro. Hon räknade med Gud att han skulle göra det omöjliga möjligt och hon blev bönhörd.

Kvinna, din tro är stark

Gud give att Jesus kan säga så om oss var och en.